

Paula Hokinns

QATARDAKI QIZ

Tərcüməçi:
Sabir Sadıqov

qanun nəşriyyatı

Paula Hawkins

**THE GIRL
ON THE TRAIN**

Reyçelin həyatında hər şey uçuruma yuvarlanmış kimi-
dir. Ərindən ayrılıb, işini itirib və içkiyə aludə olub. Onun
bir əyləncəsi var – qatarla Londona gedib, orada, sadəcə,
veyillənmək. Qonşuları isə düşünür ki, Reyçelin işləri qay-
dasındadır və o, hər gün işə gedir.

Reyçelin qatarla gedərkən yeni evliliklə xoşbəxt olan
keçmiş ərinin evini müşahidə edir. Bu zaman qonşu ev də
onun diqqətini çəkir. Reyçel hesab edir ki, orada ideal bir
ailə yaşayır. O hətta öz qəhrəmanlarına adlar da uydurub –
Ceyson və Cess. Onların həyatı Reyçelin arzusu, xəyalıdır.

Bir dəfə Reyçel Cess və Ceysonun yaşadığı evin
həyatində təəccüblü, müəmmalı hadisənin baş verdiyini
görür. Sonra Cess itkin düşür. Reyçel düşünür ki, bəlkə də,
yalnız o, Cessin yoxa çıxmasının sirrini açə bilər...

“Qatardakı qız” kitabı sirlərlə dolu bir detektivdir, la-
kin bununla belə, onu psixoloji triller də adlandırmaq olar.

Paula Hawkins THE GIRL ON THE TRAIN
Paula Hokins QATARDAKI QIZ

Janr: detektiv
Yaş qrupu: 16+
Cild: yumşaq
Ölçü: 130x200 mm
Səhifə sayı: 392

Naşir: Şahbaz Xuduoğlu
Tərcüməçi: Sabir Sadıqov
Redaktor: Samir Bulut
Korrektor: Ceyran Abbasova
Mətn dizaynı: Rəhilə Şamil
Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Qanun Nəşriyyatı
Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76
Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18
Mobil: (+994 55) 212-42-37
e-mail: info@qanun.az
www.qanun.az
[www.fb.com/Qanunpublishing](https://www.facebook.com/Qanunpublishing)
www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-36-184-1

© Qanun Nəşriyyatı, 2019; 2026
Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2015

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım hüquqları
Qanun Nəşriyyatına məxsusdur. Kitabın təkrar və hissə-hissə
nəşri «Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında»
Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

Keytə ithaf olunur

O, gümüşü qayın ağacının kölgəsində, köhnə dəmiryol xəttinin yanında dəfn edilib. Qəbrə, sadəcə, daşlardan ibarət kiçik bir piramida ilə nişan qoyulub. Onun son mənzilinin diqqət çəkməsini istəmirdim, lakin onu tamamilən nişanəsiz də qoya bilməzdim. O, indi burada sakitlikdə yatır, quşların cəh-cəhindən, qatarların taqqıltısından başqa onun rahatlığını pozan yoxdur.

Uşaqların say oyununda olduğu kimi: birinci – qəmgin, ikinci – gülməli, üçüncü – qız səsi... Üçüncü – qız səsi... Sonrasını saya bilmirəm. Başım uğuldayır, ağzım qanla dolub. Sağsağanların istehzal və xırıltılı qışqırıqlarını eşidirəm. Sanki mənə gülürlər və bədbəxtlikdən xəbər vermək üçün dəstə ilə uçub gəliblər. İşığı qara ləkə kimi örtdüklərini görürəm. Yox, bu, sağsağanlar deyil, adamdır. O, yaxına gəlib mənə deyir:

– Görürsən, neylədin? Sən özün mənə seçim imkanı qoymadın!

REYÇEL

CÜMƏ, 5 İYUL, 2013-cü il

Səhər

Dəmir yolunun yanına bir dəst köhnə cır-cındır tullanıb. Kirli ağ əsgilərin arasında açıq-mavi ləkə gözə dəyir – yəqin köynəkdir. Görünür, bu zir-zibil çay kənarında tədricən yığılıb. Bəlkə də bunları yolun bu hissəsinə qulluq edən və bu ərazidə tez-tez görünən dəmiryolçular buraya atıblar. Bəlkə də başqası atıb. Anam həmişə deyirdi ki, mənim xəyal dünyam çox zəngindir. Tom da bu fikirdəydi. Yerdə kiminsə cındırını – çirkli idman köynəyi, ya da ayaqqabı tayı – gördükdə özümü saxlaya bilmirəm: nə zamansa bu ayaqqabını və ya idman köynəyini geymiş adamı təsəvvürümdə canlandırmağa çalışıram.

Qatar cırıldayaraq dartınıb yerindən tərpənir, cır-cındır yığını geridə qalır və biz cəld yeriyan idmançıdan azca sürətlə Londona tərəf irəliləməyə başlayırıq. Arxada kimsə qəmgin-qəmgin köks ötürür: Eşberidən Yustona 8.04-də yola düşən sürətsiz qatar ən dözümlü sənişini belə hövsələdən çıxara bilər. Əslində bu yol əlli dörd dəqiqə sürməlidir, amma çox nadir hallarda belə olur: bu sahədə yollar lap köhnədir, semaforlar daim sıradan çıxır və fasiləsiz təmir işləri gedir.

Qatar, köhnə anbar və su qüllələrinin, körpü və daxmaların yanından, arxası yola tərəf cərgə ilə düzülmüş mütəvazi viktoriya üslubundakı evlərin yanından sürünərək keçir.

Başımı vaqonun pəncərəsinə söykəyərək qatarın yanından ötüb keçən evlərə baxıram, sanki hərəkət edən operator arabasından çəkilməmiş kinokadrlar görünüb yox olur. Mən bu evləri başqaları kimi görmürəm; hətta onların sahibləri belə, yəqin ki, evlərinin buradan necə göründüyünü bilmirlər. Gündə iki dəfə, bir anlığa da olsa, başqalarının həyatına gözücu baxmaq imkanım olur. Öz evlərində arxayın yaşayan bu yad adamların görkəmi mənə sakitləşdirici təsir göstərir.

Kiminsə telefonu çalır – sahibi zəng üçün mənə yersiz görünən şən və hərəkətli bir melodiya seçib. Zəngə gec cavab verirlər və telefonun yüksək səsle cırıldayan melodiyası bütün vaqona yayılır. Sərnişinlərin necə yerlərini rahatladıklarını, qəzetlərini xışıldatdıklarını, noutbukların düymələrini tiqqıldatdıklarını eşidirəm. Döngədə qatar yana əyilir və yırğalanaraq semaforun qırmızı işığında sürətini azaldır. Mən ora baxmamağa çalışıram və stansiyada pulsuz verilən qəzeti oxumaq istəsəm də, sətirilər gözümün önündən süzülüb qaçır, qəzetdə özüm üçün maraqlı bir şey tapmıram. Yol kənarına atılmış paltar yığını hələ də gözlərimin qarşısındadır.

Axşam

Cin-tonik bankasını bir udum almaq üçün dodaqlarıma yaxınlaşdırdıqda içkinin fışılısını eşidirəm. Kəskin və soyuq dad 2005-ci ildə Tomla birlikdə bask sahillərində bir balıqçı kəndində keçirdiyimiz ilk məzuniyyətimizə dair xatirələri canlandırır. Səhərlər biz buxtada, sahilədən yarım mil aralıda yerləşən kiçik adacığa yollanar və gözdən iraq çimərliklərdə sevişərdik, nahardan sonra isə barda otu-

rub sərt və acı cin-tonik içər, dalğaların çəkilməsi ilə açığa çıxan qumluqda çimərlik futbolçularının mənasız yerə top qovmalarına tamaşa edərdik.

Bir udum da içirəm, sonra daha bir udum da, banka yəqin yarıya qədər boşalıb, amma qoy olsun, polietilen torbada daha üç banka varımdır. Bu gün cümədir, qatarda içdiyimə görə özümü günahkar saymamalıyam. Şükür ki, bu gün cümədir. Elə indidən şənlənmək olar.

Bizə əla bir həftə sonu vəd edirlər. Bol günəş və buludsuz səma. Əvvəlki vaxtlar olsaydı, yəqin ki, Korli-Vuda yola düşərdik, özümüzlə də piknik üçün lazım olan hər şeyi və qəzetləri götürər, bütün günümüzü adyal üstündə uzanaraq və şərab sümürərək keçirərdik.

Ya da arxa həyətdə dostlarımızla manqalda ət qızardar, yaxud “Royz” pabına¹ yollanıb onun bağçasında açıq havada pivə içərdik. Orada keçirdiyimiz gün ərzində günəş və alkoqoldan üzümüz qızarar və biri-birimizə sarılaraq evə qayıdardıq, sonra da elə divandaca yuxuya gedərdik.

Bol günəş, buludsuz səma, amma nə oynamağa bir kimsə, nə də görməyə bir iş var. Mənim həyatım, yəni indi yaşadığım həyat yayda xüsusilə ağırdır, çünki günlər uzun, xilasedici gecə örtüyü isə çox qısadır; ətrafda hamı təmiz havaya çıxmağa çalışır və paxıllıq doğuracaq qədər xoşbəxtirlər. Bu çox yorucudur və əgər sən bu xoşbəxtlərin sırasına daxil deyilsənsə, əsəblərə pis təsir göstərir.

Qarşıda həftəsonu – nə iləsə doldurulmalı olan boş qırx səkkiz saat. Bankanı yenə dodaqlarıma yaxınlaşdırıram, amma onun içində bir damcı da qalmayıb.

¹ Pab – İngiltərədə pivəxana